

מקור המאמר בזוהר פרשיות ויקהיל דף ר ע"ב
סוד תקוני השכינה בתפלה ע"י כונה

קחו מאתכם תרומה ליה. ואם תאמרו שהדבר קשה עליכם - כל נדיב לבו יביאה. מה זה יביאה? אלא מכאו למדנו את סוד התפלה, שאדם שפוחד מרבותנו ומכוון לבו ורצינו בתפלה, מתקנו تكون העליון, כמו שבארנו. בראשונה בשרותם שאומרים העליונים למלוכה. ובאותה עירית התשבחות שאומרים ישראל למיטה, היא מקשחת את עצמה ומתקנת בתקוניה כמו אשה שמתה נשפטת לבעל.

ובסדר התפלה, באותו התקון של תפלה מישב, מתקנים את עולםותיה וכל אלו שלטה. ומתקשות כל עולםותיה, ולאחר כן הפל מתקנים ומסדרים.

וכשmagim לאמת ויציב, או הפל מתקנים, היא ועולםותיה, עד שmagim לגאל ישראל,

כחו מאתכם תרומה ליה. ואיתם דקשיא מלא עליכו. כל נדיב לבו יביאה. מהו יביאה. אלא מהכא אוליפנא רזא לצלותא. דבר נש דוחיל למאירה ומכוין לביה ורעותיה בצלותא, אתكون תקונא דלעילא, כמה דאוקימנא. בקדמיה בשרין ותושבחן, דקא אמרין מלאכין עלאין לעילא. ובהיה סדורא דתושבחן דקה אמרי ישראל לתחא, איה קשיטת גראמה, ואתתקנת בתקוניה. באתחא דאתקשת לבעל.

ובסדרא דצלותא, בהוא תקונא דצלותא דמיושב, אתكونוUILMATHA ובכל אין דילה. ומתקשטו כל אין בלה, לברור דאתתקן פלא ואתסדו, כה מטו לאמת ויציב, כדי כלל מתקנא, איה UILMATHA, עד מטו לגאל ישראל, כדי אctrich למים בכל על קוימיה.

וכשmagim לאמת ויציב, או הפל מתקנים, היא ועולםותיה, עד שmagim לגאל ישראל, ואז צרייך לעמוד הפל על מקוםם.

בגין דכד בר נש מטי לאמת ויציב, וכלא אתתךן.
עלמתהא נטלי לה, ואידי גטילת גרמה
לגביה מלכאה עלאה. כיון דמטו לגאל ישראל, כדיין
מלכאה קדיישא עלאה גטיל בדרכיו, ונפיק לךבלא
לה.

ואנו, מקמי מלכאה עלאה בעינן לךימה על
קיומנא, באימתא ברעה. דהא כדיין
אושיט ימיגיה לגביה, ולברther שמאלייה, דשיי לה
תחות רישה, ולברther אתחבקו תרווייהו בחרא
בגשיקו. ואלין איין תלת קדמיתא, ובאי בר נש
לשוואה לביה ורעותיה, ולכונא בכל הגי תקנין
וסדרין צלוותא. פומיה ולבייה ורעותיה בחרא.

השתא דמלכאה עלאה ומטרוניתא איין
בחבורה בחודה באינן גשיקין. מאן
דאצטיריך למשאל שאלהין, ישאל. דהא כדיין
שעתא דרעותא איה. כיון דשאיל בר נש
שאלהוי מקמי מלכאה ומטרוניתא, כדיין יתקין
גרמיה ברעותיה ולבייה לתרתא אחרניין,
לאתערא חודה דטמיון, דהא מאלין תلت
אתברכא בדקותא אחרא. יתקין בר נש
גרמיה למיפק מקמייהו, ולאנחה לון בחודה
ולבו לשלש אחירות לעזר שמה שבטר, שהרי מalgo
וילג'ירה, או יתקין עצמו ברכזנו עצמו
השלש הונא מתברך בדקות אחירות. יתקין אדם את עצמו לצאת מפניהם, ולהניהם

משום שכאשר מגיע אדם
לאמת ויציב והכל מתקון,
עלמותיה נוטלות אותה,
והיא נוטלה את עצמה
למלך העליון. כיון שטגיים
לગאל ישראל, איזי המלך
הקדוש העליון נושא
בדרגותיו וויצא לקבל
אותה.

ואנו מלפני המלך העליון
צריכים לעמוד על מקומנו
באימה ברעה, שהרי אז
הוא מושיט ימינו אליה,
וآخر כה את שמallow שם
לה מהת רשא, ואחר כה
מחבקים שנייהם כאחד
בגשיקה. ואלה הוא השלש
הראשונות, וצריך אדם
לשימים לבו ורצונו ולכון בכל
התקונים והסדרים הלו
של התפלה, פיו ולבו ורצונו
כאחד.

עכשו שהמלך העליון
והגבירה הם בחבור אחד
בשמחה באותו נשיקות - מי
צעריך לבקש בקשנות,
יבקש, שהרי אז שעת רצון
היא. כיון ששאל אadam
שאלותיו לפני המלך
והגבירה, או יתקין עצמו ברכזנו
השלש הונא מתברך בדקות אחירות.

בשמה גנזה של אל השלש. ועם כל זה, שיחיה רצונו שיתברכו התהותנים מאותו ברכות של שמה נסתרת.

ואז ציריך לפל על פניו ולמסר את נפשו בשעה שהיא לוחמת את הנפשות והרוחות. אז זו השעה למסר נפשו בתוך אותו נפשות

שהיא לוחמת, שהרי אז צורן החיים הוא כראוי.

גניזא דאלין תלת. עם כל דא, דיה רועיתיה, דיתברכו תהאי, מאנון ברבן דחרוה טמירה.

ובדין אctrיך למגפל על אנפו, ולמסר נפשיה, בשעתה דאייה נקטא נפשין רוחין. בדין אייה שעטה למסר נפשיה בגו אינון נפשין דאייה נקטא, דהא בדין צורא דמי איה בדקה יאות.

ספר אור הזוהר (עמוד 184)

- פרק ב -

לקוט נפלא אודות תורה הח"

א) שבר למוד חכמת הקבלה וחיב הפלפל בה

ולית אטר פנימה בכל אינון דיידי ריא דמאיריהן וידעי לאתדקא בהו בכל יומא, על אלון בתיב, (ישעה סד) עין לא ראתה אלחים וולטה, יעשה למחפה לו. מאי למחפה לו, במא דאת אמר (איוב לב) חבה את אויב בדברים. ואלון אינון דרחקו למלה דחכמה, ודיקינו לה, ומchapao לה למנדע ברירא דמלחה, ואשתמודע למאיריהן, אלון אינון דמאיריהן משבבח בהון בכל יומא, אלוני אינון דעלאן בין עלאין קידישין, ואלון עאלון כל פרעדי דלעילא ולית מאן דימת בידיהן, ובאה חוליקון בעמא דיו ובעלמא דאתני. (ויה סלק א' דף ק"ל) ואף אם יתעסק בפשמי הדברים בחכמה זאת, לא ישוג המדרגה הזאת, אלא באשר יפלפל וייטיב עיינו, ואם לא ישוג בפעם אחת וב' חבה, כי בהתקמדת העין ישוג, או נקרא מתחה ויישוג המדרגה הזאת, שאו משתמש בחכמה ובינה, כי החכמה הם ראש פרקים שנמסרו לנו ונמצאו בספרי הרבי שמעון בן יוחאי עלייו השלום, ובינה הוא להבין דבר מהותך דבר ולהתפלפל ולדקדק הרבה בחכמה ואו יצא לו סוד, והרי הוא מחדש חදוש בתורה שמעלותו גדרלה.

והארכתי בזה להוציא מלכ הטועים האומרים שאין לפלפל בחכמה זאת ולא לחדש בה דבר, ונתלו בכה שמצו בזוהר פרשת בראשית ענש המחדש בחכמה זאת מה שלא קבל. וטעו בהבנת הדבר, דהינו דיקא המחדש חס ושלום הקרימה בענינים העליונים שלא קבל, אמנים לפלפל בראשי פרקים ולחדש מתוכם הקרימה מרכבת על ראש פרקים הדיעום, חן חן הדברים החשובים לפני הבורא. שאם לא תאמר כן, אם בן מה שבר העוסק בה או בשאר התורה, ומה עין אמרם אפילו מה שתלמידיך ותיק עתיד לחדש בה, אם לא נתנו רשות להתעסק אלא בכה שלמר.

(אור החכמה לזהר שם, בשם קرم'ק זכרונו למי העולם הבא)